

A CO ŽE JSME TO ZAŽILI?

Nevěřte předpovědi počasí. Obzvláště dlouhodobé, nevyplní se. To jsme my, čtvrtáci, zjistili předposlední týden školy. Už čtrnáct dní předem všichni stresovali, že bude v Kroscienku pršet, což trochu zmírnilo předodjezdové nadšení. Jenže pak, v pondělí 16. června ráno, jsme přišli ke škole a ejhle, ono bylo hezky. Už nic nebránilo radostnému výjezdu. Až na autobus, který odjel i s našimi věcmi, ale bez nás. Nebojte, za chvíli se vrátil a naložil i studenty.

Cesta utekla překvapivě rychle, a to i přes zastávky na benzinových pumpách, kde si polovina slečen musela nutně dojít na záchod, a tak fronta před toaletou připomínala vchod do Kauflandu ve čtvrtek ráno. Ale i to jsme přežili a jelo se dál. Po čtyřech hodinách jízdy jsme dorazili do Kroscienka, krásného to městečka, kde jsme byli ubytováni. Páni profesori (a jedna paní profesorka) nás rozdělili do šesti skupin a potom do čtyřčlenných formací, které se vydaly na cestu za svým pokojem.

Čekáte, že jsme do večera vybalovali a nic extra se nedělo, že? Špatně! Takové plýtvání časem by byl hřích, proto první skupina (rozuměj skupina A – tedy ti lepší) téměř ihned po obědě vyrazila na vodu. První metry byly zákeřné, místy tragikomické. Po třech hodinách prvního vodáckého kontaktu s tekoucí vodou si většina uvědomila, že podcenila situaci. Když přijel autobus, aby dovezl vybavení zpět, velká část osazenstva nebyla pro špinavost a mokrost do dopravního prostředku vpuštěna, a tak musela jít pěšky přes město. Aspoň jsme zjistili, kde je obchod.

A co dělala „béčka“ (rozuměj skupina B – ti druzí)? Ti zůstali v areálu a hráli hry hodné středoškolských studentů – volejbal, fotbal či pálkovanou (rozuměj softball). Večer, po jídle, samozřejmě, se všichni účastníci odebrali ven, aby se nechali bavit programem 4. A. Po hodině kolektiv utužujících her každý dělal, co chtěl. Část studentstva přijala výzvu profesorstva na volejbalový zápas (prohráli), jiná část hrála fotbal, další ping-pong, jiní pro změnu odpočívali nebo si užívali skutečnosti, že ve sprše teče teplá voda.

Aktivita druhého dne začaly obráceně – „áčka“ hrála hry a „béčka“ šla na vodu. Odpoledne nastal pravý opak. Když se všichni vrátili, šlo se nakupovat. A pak jíst. A pak sníst, co se nakoupilo. S plnými žaludky všichni večer opět naběhli na hřiště, plni očekávání, jaký program že si to ta 4. B připravila a proč mají tolik balónků naplněných vodou. Záhy to zjistili – následoval zábavně-vzdělávací program v podobě simulace bitvy u Kurska. S municí (rozuměj vodní balónky). Vyhrálo „áčko“. Po programu a poté, co se všichni převlékli, následoval

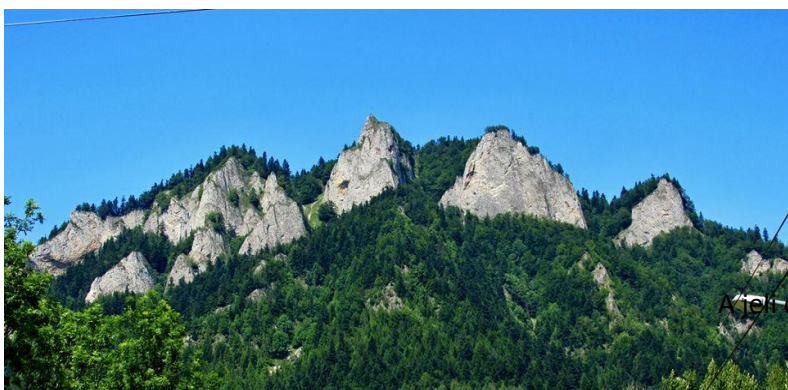
další volejbalový zápas a individuální sportovní program dle přání jednotlivých osob. A večerka.

Třetí den nebylo tak horko jako předešlé dva dny, což bylo skvělé, neboť se první skupina vydala na dlouhou odysseu do přilehlých hor. Nádherná příroda spolu se slunečným, ale nikoli parným počasím vytvořily skvělé pozadí pro skvělý výlet. Navštívili jsme „Trzy Korony a Sokolicu“, z vrcholku viděli naši druhou skupinu, jak pod námi pluje po Dunajci.

Abychom zahnali únavu, po cestě zpět jsme se znovu zastavili ve městě na zmrzlinu (mimořádně, po té chorvatské to byla nejlepší zmrzlina, jakou kdy můžete ochutnat). Zpět v areálu jsme byli všichni v ten správný čas – na večeri. Poté následoval třetí, poslední program tříd, tentokrát v režii 4. C. Zpočátku nevinná hra se poněkud zvrhla a skončila roztrženým tričkem a brýlemi připomínajícími spíše koloběžku. Další hry byly již povedenější, nicméně to na faktu, že nejlepší program byl v úterý, už nic nezměnilo (cítíte snad zaujatost? Pak cítíte správně, jsem „vlastenec“ ze 4. B).

Další den měl stejnou náplň, jen obsazení se změnilo – první skupina (i s autobusákem Zbyňou) šla na vodu a druhá

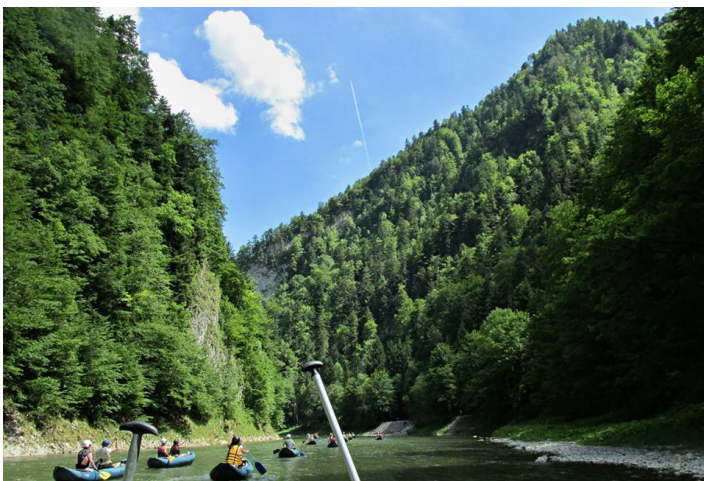

skupina vyrazila na hory. Abych popsala celodenní sjezd Dunajce – vyjeli jsme autobusem na Slovensko a jali se vracet zpět do Krosienka. Zastavili jsme se na oběd, při kterém jsme vyslechli (nechtěně) hudební vystoupení čilého pasažéra plně, která „parkovala“ opodál. Spálili jsme si ramena a krky.

Ale nikomu se ze skoro skály do vody skákat nechtělo. „Nikdo? Ve druhé skupině skákali skoro všichni,“ snažili se nás

navnadit profesoři. „Kdo skočí, má večerku posunutou o půl hodiny.“ A hned skočili všichni. I profesoři. I Zbyňa. A pak podruhé, potřetí. Když se jeden nejmenovaný pan profesor informatiky vyškrábal po kluzkém kameni na břeh, jeli jsme dál. Jelikož na vodácký kurz se jezdí, aby se každý zdokonalil, postarali jsme se při další zastávce o zábavu nás i okolních přihlízejících turistů. Měli jsme projet řeku kolmo na proud a otočit se. Někteří to ovšem nepochopili a místo otočení směru lodí otočili loď celou a převrátili se. To jen dokázalo, že sjezd řeky je nebezpečná aktivita. Proto je nutné vědět, jak zachránit člověka, kterého unáší proud. To nám bylo názorně předvedeno. Za „figurínu“ byl dobrovolně vybrán profesor Svoboda. S obrovským nasazením se vrhl do peřejí, aby se vzápětí nechal zachránit hozeným lanem. A protože student je tvor zvědavý, hrstka odvážných se vydala ve stopách pana profesora a doufala, že i je někdo bude chtít zachránit. Všichni přežili a jelo se dál. Zbytek cesty už byl klidný jako voda na Olešné. Po návratu „domů“ následovaly další nákupy, a to i přes skutečnost, že byl v Polsku státní svátek. Večer byl táborák (rozuměj malý ohýnek s roštem), opékaly se párky a zpívalo se. Dlouho do noci.

Další, poslední den, tedy pátek, už nebyl tak prosluněný jako zbytek týdne. Což byla smůla, protože „béčka“ tak přišla o poslední sjezd řeky. Místo toho se čistily lodě a uklízela chata. A šlo se do města. Poslední zmrzlina,

poslední volejbalový i ping-pongový zápas, poslední oběd. Zatlačili jsme slzu a jeli domů. Cesta opět utekla rychle a než jsme se nadáli, už jsme zase stáli před školou.

Co dodat závěrem? Snad jen to, že každý, kdo plánuje, že na „vodák“ nepojede, dělá velkou chybu. Jedná se bezesporu o nejlepší akci, kterou za těch šest let na našem gymnáziu zažijete. Obrovskou pochvalu a poděkování si zaslouží profesoři, kteří se o nás celou dobu starali, ale také všichni studenti, protože neudělali žádný velký průšvih.

Více fotek najdete [v galerii GPB](#)

Barbora Genserová, 4. B